

РЕШЕНИЕ

№ 178

гр. В., 04.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОС – В., II-РИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на четвърти ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: С.Ж.С.

Членове: Г.П.Й.
Н.Д.Н.

като разгледа докладваното от С.Ж.С. Въззивно гражданско дело № 20221300500300 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.435 ал.2, т.1, във връзка с чл.528 от ГПК.

Подадена е жалба от Ф. С. Р. , ЕГН: ***** с адрес гр.В., ул. К.Б. * №*, ап.*, чрез процесуален представител адв. Б. против постановление от 05.09.2022г. на държавен съдебен изпълнител /ДСИ/ при ВРС И.С., постановено по изп.д. № №1180/2016, с което е наложена глоба на жалбоподателката в размер на 400.00 лева за неизпълнение на режим на лични отношения на 02.09.2022г. между детето А.П.М. и бащата П.Г.М..

В жалбата се твърди, че постановлението е незаконосъобразно постановено. Излага, че глобата е наложена за неизпълнение на задълженията на жалбоподателката, която е длъжник по изпълнителното дело като: в депозирана молба от 26.08.22г. е отказала да предаде детето и с допълнително волеизявление не е посочила готовност да го направи; на 02.09.2022г. не е довела детето на мястото за доброволно предаване; на същата дата не го е довела за принудително предаване; не е подготвила детето А.М. за срещата с бащата, не го е поканила да отиде с баща си през определеното време в гр. С. не е дала достъп и възможност за среща между двамата, като не е посочила актуалното местонахождение на детето и не е посочила промяна в настоящия си адрес;

Сочи се в жалбата, че за да бъде наложена глоба по чл.527, ал.3 от ГПК следва на длъжника да е възложено, и то със съдебно решение задължение,

което да не е изпълнено, което не е налице в настоящия случай. Актуалното съдебно решение- основание за издадения изпълнителен лист, не е възложил задължения на жалбоподателката, за неизпълнение на които и е наложена процесната глоба. Счита още, че неизпълнението на задължения по предаване на дете не се санкционира по чл.527, ал.3 ГПК, която е обща разпоредба, а по чл.528 ГПК, която като специална разпоредба изключва общата. По нататък се сочи, че задълженията на жалбоподателката са лимитативно определени не в съдебното решение, а в закона- чл.528, ал.2 ГПК, и тя няма други задължения при изпълнение на съдебното решение за предаване на дете, включително и тези, за които и е наложена глобата, посочени в постановлението на съдебния изпълнител.

Относно конкретните прояви на неоказване на съдействие, посочени в постановлението се твърди, че майката не е длъжна да подготвя детето за срещите с бащата, а е длъжна само да му съобщи, че на конкретна дата трябва да пътува с баща си и да го предаде, ако няма пречки. Бащата трябва да кани детето и да го убеждава.

Майката не е длъжна, според жалбата, да посочва актуално местопребиваване на детето си на различни държавни институции и на бащата.

Сочи се, и че са били налице обективни причини детето да бъде предадено, предвид твърдия му и категоричен отказ да пътува с бащата.

Твърди се, че на 17.06.22г. детето било отвлечено от бащата, за което съдебният изпълнител е уведомен, поради което и майката обективно не е могла да изпълни задълженията си за предаване на детето.

Иска се делото да бъде разгледано в открито съдебно заседание, като се сочат доказателства за установяване нежеланието на детето да пътува с бащата и причините за това, полагането на усилия от длъжника да съдейства за упражняване на правото на бащата на лични контакти на територията на гр.В..

В мотивите си по обжалваното действие, ДСИ излага доводи за допустимост, но неоснователност на жалбата.

Сочи се, че с молба възискателят е заявил желанието си да вземе при себе си А.М. в съответствие със съдебното решение по гр.д.№2678/2019г.на ВРС и по в.гр.д.№28/2019г на ВОС, и издадения изпълнителен листна 14.06.2021г., периодите през 2022г. за осъществяване на личните контакти.

Излага се, че постановлението за налагане на глоба е за осуетяване на изпълнително действие, насрочено за 02.09.2022г., като не е налице осъществен режим на лични контакти между бащата и детето, независимо, че на проведена среща на 29.08.22г. в кабинета на ДСИ в присъствието на Ф. Ц. и детето А.М. майката е изразила съгласие детето да се вижда с баща си, но само когато то пожелае и че тя не може да му повлияе. От длъжника не е изразена готовност да се изпълни съдебното решение, за което и е налице изразено писмено несъгласие от страна на Ф. Ц. да предаде детето на

02.09.22г. , аргументирайки се с желанията на детето, и квалифицирайки като отвлечение осъщественият през м. юни 2022г. контакт с бащата. Сочи се, че длъжникът с бездействието си и неводенето на А.М. на насрочените действия и изразената писмено позиция, че не следва да се насрочват такива срещи между баща и син поради нежеланието на А. да контактува с баща си прави невъзможно изпълнението на влязло в сила съдебно решение, поради което и е издадено обжалваното постановление.

Вя ОС като съобрази доводите изложени в жалбата и в мотивите на ДСИ, и след проверка на обжалвания акт на съдебния изпълнител, прие следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна в изпълнителния процес, доколкото не се спори относно качеството на страните в изпълнителния процес, против подлежащо на обжалване изпълнително действие на съдебния изпълнител и в предвидения едноседмичен срок от уведомяването на страната.

Правото на обжалване на конкретното действие е посочено в чл.527, ал.4 от ГПК.

По искането за разглеждане на делото в открито съдебно заседание, предвид възможността, предвидена в чл.437, ал.1 ГПК, намира същото за неоснователно, тъй като исканията за допускане на доказателства са за установяване на факти и обстоятелства, които са неотносими към спора конкретното производство. С обжалваното постановление е наложена глоба за неизпълнение на задълженията, посочени в постановлението: В депозирана молба от 26.08.22г.Ф. Ц. е отказала да предаде детето и с допълнително волеизявление не е посочила готовност да го направи; на 02.09.2022г. не е довела детето на мястото за доброволно предаване; на същата дата не го е довела за принудително предаване; не е подготвила детето А.М. за срещата с бащата, не го е поканила да отиде с баща си през определеното време в гр. С. не е дала достъп и възможност за среща между двамата, като не е посочила актуалното местонахождение на детето и не е посочила промяна в настоящия си адрес.

Поисканите гласни доказателства, включително и на детето, не е посочено какви факти и обстоятелства ще установяват. Поисканите писмени доказателства не са относими към спора, тъй като са във връзка с други производства, но и установяването на постоянно нежелание на детето да се вижда с баща си не е обстоятелство, което е част от предмета на доказване в настоящото производство. Искането по чл.15, ал.1 от Закона за закрила на детето също е неоснователно, с оглед характера на настоящото производство, касаещ обжалване на постановление за налагане на глоба на родителя, в което не се засягат права или интереси на детето.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

От доказателствата в приложеното изпълнително производство се установява, че съгласно изпълнителен лист от 14.06.2021г., издаден от Вид. РС по гр. д №

2678/2018г. на В районен съд РС и в.гр.д. № 28/2019г. на В ОС бащата възискател - П.М. има право да взима при себе си А.М. всяка първа и трета седмица от месеца от 17ч. на петъчния – до 17ч. на неделния ден с преспиване, както и първата половина на Коледната ваканция и първата половина на пролетната ваканция през нечетните години, на рождения ден на бащата-07.08., два пъти по десет дни през лятото, които не съвпадат с платения годишен отпуск на майката, както и по всяко друго време по взаимно съгласие на родителите, след което да го връща на майката по местоживеенето му..

С искане от 10.05.2022г. П.М. е съобщил на ДСИ при СИС при ВРС, че възнамерява да вземе сина си на следните дати: 20.05.2022г. до 22.05.2022г., 18.06.2022г.- 28.06.2022г., 20.07.2022г. до 30.07.2022г., 05.08.2022г. до 07.08.2022г., 19.08.2022г до 21.08.2022г.,от 02.09.2022г. до 04.09.2022г., от 16.09.2022г. до 18.09.2022г.

Видно от протокол от 29.08.2022г. на ДСИ в СИС при ВРС е проведен разговор с длъжника Ф. Ц. и детето А.М. във връзка с предстоящата дата за осъществяване на лични контакти за 10 дни на детето с бащата. Ф. С. заявила, че не възразява детето да се реща с баща си,но само когато то поиска и тя не може да му влияе.

Взискателят П.М. е поискал.насрочване на принудително изпълнение за 02.09.22г.Видно от покана за доброволно изпълнение до длъжника, връчена лично на Ф. С. същото е уведомена за желанието на длъжника за осъществяване на лични контакти с детето на посочената дата. Ф. С. е поканена на 02.09.22г.в 14.00ч. да се яви и доведе детето доброволно на детска площадка, наоляща се в гр.В., до паркинга на съда като предаде доброволно сина си А.М. с приготвен личен багаж на баща му П.М., след като предварително е подготвила сина си за това.При липса на доброволно изпълнение е насрочено принудително такова в 14.30ч. в сградата на РС В., ет., ст.3.

Видно от Протокол от 02.09.2022г. на ДСИ в СИС при ВРС , в 14.00ч. длъжникът не се е явила и не е довела детето, не се е явила и в 14,30 в кабинета на ДСИ.При посещение на М. на адреса входната врата е билра заключена,на позвъняването на входния звънец не е отворил никой,не е отговорено и при позвъняване на мобилния телефон ва Ф. С. и на детето А.М.

по думите на взискателя П.М.,когато се върнал в кабинета на ДСИ в 15,10ч.

Процесната глоба е наложена за това,че на 02.09.22г. в 14,00ч. Ф. С. Ц. не е предала доброволно детето А.П.М. на баща му П.Г.М. на детската площадка на паркинга до съда в гр. В.,както и не е довела на 02.09.22г. в 14,30ч. детето в кабинета на ДСИ при ВРС за принудително предаване на бащата в присъствието на специалисти,които да извършат съответната подготовка за това на и по този начин не е изпълнила постановеният от съда режим на лични отношения.

Съдебният изпълнител е изпълнил задълженията си, посочени в чл.528 ал.1 ГПК. Длъжникът е уведомена предварително за датите, в които взискателят е поискал личен контакт, както и за конкретната дата 02.09.2022г. и за мястото на доброволно предаване , като не е възразила относно датата, часа или мястото на предаване, поради което съдът намира доводите в жалбата за неоснователни. В изпълнителния лист са посочени конкретни периоди, но е посочено,че лични контакти с бащата могат да бъдат осъществени и по всяко друго време по взаимно съгласие на родителите. В случая не е налице противопоставяне относно конкретната дата, видно от представената от длъжника молба, в която са изложени основания изобщо за неподаване на детето, поради поведението на бащата .

Личните контакти между детето и бащата не се осъществяват редовно, през посочените в изпълнителния лист периоди и на практика винаги се стига до съдействие от полицейските органи.От доказателствата в изпълнителното дело е видно, че през м. юли 2022г. не е налице доброволно или принудително изпълнение , в периодите по изпълнителен лист от 14.06.2021г., издаден от ВРС по гр. Д № 2678/2018г. на ВРС и по гр.д. № 28/2019г. на ВОС. нито на определената от взискателя дата в молба от 26.05.2022г., нито в други периоди, нито пък е изразена готовност да се изпълни съдебното решение на друга дата. Нещо повече, осъщественият през м. юни личен контакт между бащата и детето се определя от длъжника като отвлечане.

В молбата си в изпълнение на задълженията си, съгласно чл.528, ал.2 ГПК длъжникът е посочил,че не е готова да предаде детето, не е посочила в кое време и място е готова до го предаде , а като пречки за неизпълнението е посочила общи и неясни обстоятелства, с оглед които детето не може да бъде

предадено на бащата нито на тази , нито на която и да е друга дата. Поведението на длъжника представлява отказ от изпълнение на влязло в сила съдебно решение, което не може да бъде толерирано.

Налагането на глоба за неизпълнение и непредаване от страна на длъжника Ф. Ц. на детето А. на вискателя П.. М. е следствие на бездействието и неводенето на А.М. на насрочените действия и непосочване на конкретни пречки касаещи датата, нито посочване на други дати за изпълнение. Доводите в жалбата на вискателя, че личните отношения се изпълняват само при желание от страна на детето не кореспондират нито с изпълнителната сила на съдебното решение, нито с предвиденото за същото задължение изпълнение в чл.528 ГПК, включително и принудителното предаване на вискателя със съдействието на полицейски органи, както и задържане на длъжника при препятстване на изпълнението ,предвидено в чл.529 ГПК Ако това беше така, законът нямаше да предвижда принудително изпълнение на задължението за предаване.

Следва да се отбележи, и че ако е налице нежелание от страна на детето, същото следва да бъде заявено лично, каквото в случая липсва, тъй като детето не е доведено, липсва всякакъв контакт на ангажираните държавни органи. Задължено лице по отношение на правото на родителя, който не упражнява родителски права да осигурява режима на лични отношения с детето, е другият родител, на когото са предоставени родителските права, в която част доводите в жалбата са неоснователни. Майката в случая е длъжник в изпълнителното производство и нейно е задължението да окаже нужното съдействие, за да се изпълни съдебното решение в частта за лични отношения между бащата и сина, като доведе детето, за да се срещне с баща си. Дали ще се осъществи контакт или не няма правно значение досежно изпълнението на задължението на майката, която вече ще е предоставила възможност за такъв. На посочената дата няма данни нито къде се е намирало детето , нито дали има или няма желание за личен контакт с бащата, тъй като не му е предоставена възможност да изрази такъв в производството по конкретното изпълнително действие.

Доводите за липса на активност от страна на неотглеждания родител за възстановяване на отношенията с детето, подкрепени с практика на ЕСПЧ са неотнормирани в случая. При липса на какъвто и да е контакт на неотглеждания родител с детето, и при липса на активност от отглеждания родител /в случая майката/ ,според която тя няма задължение да кани детето за срещи с бащата, а само да не пречи /видно от жалбата/, неотглеждания родител не би могъл да прояви активност, след като не знае местонахождението му. Неоснователни и нелогични са доводите, че длъжникът не следва да съобщава местонахождението на детето, нито да го води на насрочените дати за личен контакт с вискателя, същата няма задължения за подготвяне на детето, или оказване на съдействие, но вискателят следва да прояви активност за възстановяване на отношенията с детето. Безспорно е, че ако се търси възстановяване на контакта, активност трябва да бъде проявена и от двете страни. Колкото по- дълго липсва контакт между неотглеждания родител и

детето, толкова по –трудно ще бъде възстановяването му, още по- малко с активност само от неотглеждания родител, който не е ежедневно с детето, нито е с детето в посочените в изпълнителния лист периоди.

Жалбоподателката излага, че действията и по преодоляване нежеланието на детето да се среща с баща си не дават резултат, но отказва на всички органи и институции, имащи отношение по случая контакт с детето, което не може да се тълкува като желание за изпълнение на задълженията и, и не става ясно в какво се изразяват действията и в тази посока.

Неоснователни са оплакванията и по отношение на правното основание, въз основа на което е наложена глобата. Съгласно ТР № 3 ОТ 10.07.2017 г. по тълкувателно дело. № 3/2015 г., ОСГТК на ВКС ,със съдебното решение, с което правото на упражняване на родителските права се предоставя на единия родител, другият не се лишава от тези права. Той остава техен титуляр, но не може да ги упражнява в пълен обем. Затова законът предоставя на този родител правото на лични отношения с детето, чрез което се осигурява възможността на родителя да поддържа лични контакти с детето и така да участва в отглеждането и възпитанието му. Това право се упражнява при определения от съда режим. Тъй като местоживеенето на детето е при родителя, на когото е предоставено упражняването на родителските права, за последния възниква задължението да го предаде на другия родител за времето, определено от съда за осъществяване на личните отношения. В случаите, когато задълженията за предаване или връщане на дете не се изпълняват доброволно е налице възможност за тяхното принудително изпълнение. Това е задължение на родител, което е такова за незаместимо действие, по смисъла на чл. 527 ГПК. Правото на лични отношения обаче не може да бъде реализирано, а съответно и съдебното решение няма да бъде изпълнено, ако детето не бъде реално предадено на родителя за периода на осъществяването му.

Сочи се още в решението, че предприетото по отношение на него принудително изпълнение се отразява на преживяванията и психиката на детето. Затова действията на страните и на съдебния изпълнител трябва да се съобразяват на първо място с интересите на детето. Последните са защитени чрез предвидената в чл. 528, ал. 4 ГПК възможност съдебният изпълнител да потърси съдействие за изпълнението от съответните институции. Дали се налага такова съдействие се преценява въз основа на предоставените от

длъжника по реда на чл. 528, ал. 2 ГПК данни. Затова в чл. 528, ал. 3 ГПК е предвидено правомощието на съдебния изпълнител да наложи на длъжника глоба по чл. 527, ал. 3 ГПК и при необходимост да постанови принудителното му довеждане. В този случай наложената глоба представлява санкция за неизпълнението на задължението по чл. 528, ал. 2 от страна на длъжника.

С оглед изложеното, съдът намира, че жалбата като неоснователна следва да бъде оставена без уважение.

Воден от горното, и на основание чл. 437, ал.4 от ГПК, Вят ОС

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата на Ф. С. Р., ЕГН: ***** с адрес гр.В., ул. К.Б. * №*, ап.*, чрез процесуален представител адв.Б. против постановление от 05.09.2022г. на държавен съдебен изпълнител /ДСИ/ при ВРС П.В., постановено по изп.д. № №1180/2016, с което е наложена глоба на Ф. С. Р. , ЕГН:***** в размер на 400.00 лева за неизпълнение на режим на лични отношения на 02.09.2022г. между детето А.П.М. и бащата П.Г.М. ,изразяващи се в това,че на 02.09.22г. в 14,00ч. Ф. С. Ц. не е предала доброволно детето А.П.М. на баща му П.Г.М. на детската площадка на паркинга до съда в гр. В.,както и не е довела на 02.09.22г. в 14,30ч. детето в кабинета на ДСИ при ВРС за принудително предаване на бащата в присъствието на специалисти,които да извършат съответната подготовка за това и по този начин не е изпълнила постановеният от съда режим на лични отношения.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____